

Laivaherkkuja Silvassa!

Silva oli Osuuskunta Metsäliiton omistama laiva, se ajeli puutavaraa Eurooppaan. Kuvassa propseista normaali täkkilasti.

Kuusikymmentäluvulla oli yleisesti tunnettua, että laivoissa oli hyvät ruuat ja sitä oli yllin kyllin. Niinhän se olikin, mutta sattui ja tapahtui sitä myös toiseen suuntaan. Kerron tässä tarinan Metsäliiton Silvasta. Olimme siinä velipojan kanssa, toinen oli Villenä ja toinen uffari-Kallena. Eli, byssäporukkaa oltiin. Silva oli kiva laiva, sen miehistö ja uffarit kipparia myöten tunsivat yhteenkuuluvuutta ja hyväksyivät laivassa noudatetun tarkan linjan tuhlailevaisuuden suhteen. Stujuna oli Ilvannon Erkki, normanneissa pari vuosikymmentä seilannut pohjolan poika ja kokkina Tuiran Elsa Vaasasta. Parivaljakko oli tarkka ja mitään ei heitetty hukkaan eikä haaskattu. Sitten kävi niin, että Elsa jäi reissuksi lomalle ja vikaeraajaksi tuli Harjunpään Uljas Vaasasta.

Arkipäivän askareissa Villen ja Kallen tehtäviin kuului kokin avustaminen, se oli lähinnä tavarankokousta hakua proviantista jne. Provianttiin mentiin byssän nurkasta laskeutuvia portaita. Siellä oli lyhyt, hämärä kongin pätkä josta aukesi ovet kylmään ja pakasteeseen. Kongilla oli työpöytä ja korkea hyllykkö. Työpöydällä saattoi paloitella lihoja jne. Hyllyssä säilytettiin päivittäin tarvittavia kuivatavaroita. Ylimmällä hyllyllä oli puinen laatikko jonka kansi oli avattu ja sisällön peitti vain päälle taittuvat suojarahat. Laatikossa oli aprikooseja. Aprikoosit olivat meidän herkkuja, varsinkin kun saimme ikäänkuin varkain napsia niitä. Tapanamme oli aina ohikulkiessa kurkottaa muutama pala suuhun. Olimme napsineet aprikooseja jo parin viikon ajan päivittäin ja ne maistuivat edelleen hyviltä. Vähän niin kuin kiellettyjen hedelmien kuuluukin.

Sitten eräänä päivänä Uljas sanoi veljelleni, että kipeä Kalle se aprikoosilaatikko sieltä

APRIKOOSI...

ylähyllyltä, teen siitä jälkiruuaksi soppaa. No, velipoika haki sen ja laittoi laatikon byssän pöydälle odottamaan Uljasta. Paperit oli taiteltu päälle ettei siihen syntynyt kolo paljastaisi naposteluamme. Olimme byssää vastapäätä uffareiden pentterissä tupakalla kun byssästä alkoi kuulua huutoa ja kiroilua. Uljas oli avannut paperit laatikon päältä ja huusi, että "tulkaapa veljekset perkele kattomaan". Me säikähdimme tietenkin, että syömisestämme tämä huuto johtuu ja varoen menimme Uljaksen luo. Uljas koppasi laatikon pöydälle kumolleen, aprikoosiläjä aivan kihisi pieniä matoja. Uljas katsoi meihin ja sanoi, nyt mereen koko lodju ja stujulle ei sanaakaan. Niin myös teimme.

Kyllähän meillä kierteli mahssa pitkän aikaa ja puistatuksiakin tuli kun muistelimme aprikooseja, entisiä herkkujamme. Mitään tästä ei seurannut terveytemme suhteen, ehkä ravinto oli vain hyvää ja tuoretta vaikka ei esteettistä, vai miten se sanotaan.

Googletin "aprikoosia" löytääkseni kuvaa joka muistuttaisi syömäämme, mutta ei löytynyt. Löysin vain Valion sivuilta oheisen "tarjoiluehdotuksen", oliskohan meillekin tullut tällaiset sopat jos Uljas olisi aprikoosit ruuaksi kelpuuttanut. Mene ja tiedä. Pientähän tämä on, on sitä syöty tämän jälkeenkin vaikka mitä p..kaa ja hyvin on paino kehittynyt.

Gourmee terveisin Tuhka-Jussi